

[3. Andrés Lagarto de la Vega, Medalion zakonnicy. Połowa XVII w., zbiory prywatne (fot. Doris Bieńko de Peralta)]

Na medalionie wykonanym przez Lagarto de la Vega widać Gertrudę Wielką wraz ze św. Katarzyną z Aleksandrii, św. Franciszkiem i św. Józefem. Święta jest przedstawiona jak zwykle w czarnym habicie benedyktyнки, z Dzieciątkiem Jezus w sercu, z pastorałem i symboliczną palmą. Wizerunek ten wskazuje na jasno sformułowaną koncepcję dotyczącą jej przedstawiania w tym okresie w Nowej Hiszpanii.

Pomimo licznych oznak popularności w pierwszej połowie XVII w., największy rozwój kultu św. Gertrudy w Nowej Hiszpanii można zaobserwować pod koniec wieku XVII i przez większą część XVIII stulecia.

WIEK XVIII – KULT I IKONOGRAFIA ŚW. GERTRUDY

Koniec XVII w. i wiek XVIII to okres intensyfikacji kultu św. Gertrudy w kolonialnym Meksyku. Właśnie z tej epoki pochodzi największa część zachowanych reprezentacji plastycznych i druków. Co ciekawe, jej kult znajdował powiązania z różnymi warstwami społecznymi: parafiami kreolskimi, indiańskimi i metyskimi zakonami żeńskimi, Towarzystwem Jezusowym, zakonami franciszkanów, dominikanów i innymi. Taka popularność kultu w różnych środowiskach, pomimo ograniczonego w Nowej Hiszpanii wpływu benedyktyńców, którzy mogliby być patronami jej adoracji (wszakże należeli do tego